

GOGA

program
izdaj
2025

Uvodnik

V prihodnjem letu bo pri Založbi Goga izšla obilica novih kvalitetnih literarnih del, tako prevodnega leposlovja, kot tudi izvirnih domačih naslovov že uveljavljenih avtorjev in avtoric. Med njimi izpostavljamo sedmo knjigo o Tarasu Birsu Tadeja Goloba, prevod zadnjega romana Maje Haderlap, ter obsežno biografsko pripoved o Mancu Košir, ki jo sestavljajo besedila iz njene zapuščine.

Nova knjiga Tadeja Goloba, ki jo zagotovo nadvse nestrpno pričakujejo ljubitelji kriminalk in njegova široka baza bralcev in bralk, bo imela naslov *Brezno*. Birska se tokrat spusti v slovenske jame, kjer najde truplo. Knjiga izide prihajajočo jesen. *Ženske v temi*, najnovejši roman Maje Haderlap, bo zaživel v slovenskem prevodu Štefana Vevarja. Za knjigo je bila avtorica v ožjem izboru za avstrijsko književno nagrado. Pripoveduje zgodbo o življenju več generacij žensk, o njihovi vpetosti v vsiljene in ponotranjene modele ter o boju za avtonomijo. *Manj je mene, bolj sem Jaz* je knjiga o Mancu Košir, ki jo je iz njenih avtorefleksivnih odlomkov sestavil in povezal Žiga Valetič. Prvoosebna pripoved bo ponudila pregled njenega življenja od zgodnjega otroštva in igralsko-manekenskih korakov, prek študija, novinarskega aktivizma in družinskega življenja, do pionirskih televizijskih oddaj, profesorske kariere in številnih javnih angažmajev. Prihaja tudi nova zbirka kratkih zgodb Mihe Mazzinija *Tuja življenja*, ki bo odstirala zgodbe posameznikov in posameznic na pomembnih življenjskih prelomnicah. Med tokratno bero domačega leposlovja bo kar nekaj zgodb z nastavki kriminalnega žanra. Nov roman Aljoše Harlamova bo postavljen v čas Prešerna in se bo osredotočal na preiskavo skrivnostnega umora ženske, ki jo potegnejo iz Ljubljane nekega usodnega jutra leta 1835. Pozdravljamo tudi dve novi deli Goginih avtorjev, Mirta Komela in Agate Tomažič, ki imata v svoji srčiki prav tako skrivnosten zaplet. Komelev roman bo spremljal skupino študentov na arheološki odpravi v Grčijo, roman Agate Tomažič pa bo spremljal srčnega kirurga, dr. Vladimirja Baumgartena ter

inšpektorja Roberta Obrha, ki je že znan bralcem avtoričinega romana *Čmrljev žleb*. Prihaja tudi prvi roman Sergeja Curanovića, ki ga poznamo po nagrajeni kratkoprozni zbirki *Plavalec*, in novo delo Ivane Dijilas, ki bo pripovedovalo zgodbo matere otroka s posebnimi potrebami in raziskovalo tegobe, s katerimi se spopada. Med kriminalkami se je znašel tudi prvenec Maše Jelušič, ki se uvršča v žanr »cozy crime« in spremlja mlado detektivko, ki razrešuje zapleten primer umora zloglasnega profesorja. Poleg romanov bosta v programu tudi dve zbirki esejev Mitje Velikonje in Slavka Jeriča, ki bosta ponujali sveže in pomembne premisleke o umetnosti in literaturi (Velikonja) in športu (Jerič). Izdali bomo pesniško zbirko ilustratorke Tine Volarič, ki preprašuje odnos človeka do narave in nečloveških bitij.

Od prevodnega programa izpostavljamo nov roman Aleksandra Hemona *Svet in vse v njem*, ki pripoveduje o prvi svetovni vojni skozi intimno zgodbo mladega farmacevta in njegovo ljubezensko zgodbo z ruskim vojakom, pa v Franciji nagrajeno kriminalko Jurice Pavičiča *Mati Dolorosa*, postavljeno v Split. Izšel bo tudi prevod romana Veliborja Čolića *Vojna in dež*, ki je zadnji in hkrati najuspešnejši del pisateljave avtobiografske trilogije o izgnanstvu. Znova bomo prevedli delo ene najbolj slavni avtoric našega časa. *Fantje v cinkastih krstah: Sovjetski glasovi iz vojne v Afganistanu* nobelovke Svetlane Aleksijevič osvetljuje grozote in posledice sovjetsko-afganistanske vojne na pretresljiv način. Od nobelovcev prihaja še prevod romana Čolnarna Jona Fosseja, ki je relativno kratek, a vsebinsko bogat popis medčloveških odnosov skozi oči mladega pisatelja.

Na Založbi Goga verjamemo, da boste v naši beri najrazličnejši bralci v letu 2025 našli knjigo zase.

SLOVENSKO LEPOSLOVJE

Tadej Golob

Brezno

kriminalni roman

Najnovejša knjiga v seriji priljubljenih kriminalk bo znova spremljala Tarasa Birso, višjega kriminalista Policijske uprave Ljubljana. Tokrat bo poslan v Gotenico pri Kočevski Reki na tečaj preiskovanja krvnih madežev. Še pred pričetkom tečaja se v klubu policijskega vadbenega centra pojavijo trije jamarji s presenetljivo najdbo, ki so jo našli pri spustu v novoodkrita jamo v bližini. Taras pokliče sodelavce iz Ljubljane, ki mu dostavijo tudi opremo, potem se pa še sam spusti v jamo in na njenem dnu najde ostanek trupla starejšega moškega, ležečega na kupu, ki v medli svetlobi čelne svetilke spominja na kup odpadlih vej. Ko si ogleda truplo in ga pripravlja za transport na površje, veja pod njim počni in presunjen ugotovi, da stoji na kupu mumificiranih trupel. Kot se izkaže, so mrtvi v jami po vojni pobiti slovenski domobranci, za katere se je domnevalo, da ležijo v Ušivi jami v Kočevskem Rogu. Vse več indicev kaže na to, da je med pobitimi leta 1945 in umorjenim, ki ga je morilec vrgel v jamo, povezava – moški, upokojeni uslužbenec vadbenega centra v Gotenici, velja za likvidatorja, udeleženca v pobojih leta 1945. Edini, ki domneva, da umora nista povezana, je Taras.

Jezero
2017

Leninov park
2018

Dolina rož
2019

Virus
2020

Koma
2022

Oj, Triglav, moj dom
2023

Tadej Golob (1967) je eden najbolj samosvojih slovenskih avtorjev s tematsko raznolikim naborom del. Med pisci se je pojavil s knjigo *Z Everesta* (2000), v kateri popisuje smučanje Dava Karničarja z najvišje gore sveta, na vrh katere se je povzpel tudi sam, nadaljeval pa z biografijami Petra Vilfana (2004), Zorana Predina (2009) in Gorana Dragiča (2015), Milene Zupančič, Petra Čeferina, Alenke Bratušek (2018), z romanoma za mladino *Zlati zob* (2011) in *Kam je izginila Brina?* (2013) ter z romanoma za odrasle *Svinjske nogice* (nagrada kresnik 2010) in *Ali boma ye!* (nominacija za kresnik 2014). Serija kriminalk s Tarasom Birso v glavni vlogi, ki se je začela z romanom *Jezero* (nominacija za kresnik 2017), se zgleduje po skandinavskem tipu kriminalk. Predvsem po tistih, ki jih pišejo novinarji in med vrsticami razkrivajo manj znane plati družbe, v kateri živimo.

Maša Jelušič

Profesor je končno mrtev

kriminalni roman

Kriminalistična inšpektorica Katjuša Jakopič je komaj ušla naklepnemu umoru. Storilec je na begu, njo pa že čaka nov primer. Upokojeni profesor kemije, znan kot osumljenec afere #jztudi, je mrtev. Zdi se, da je morilec lahko le eden izmed osmih nadvse posebnih sosedov. Katjuša s sodelavcema previdno razkriva njihove skrivnosti in kmalu se izkaže, da nobenemu ne manjka motivov za umor. Nato pa pred oknom profesorjevega stanovanja najdejo novo žrtev ...

Avtorica v svojem prvencu izriše zapleteno kriminalno dogajanje, hkrati pa tudi portret slovenskega prestolnice skozi nove oči. Bere se kot *cosy crime*, »domačna kriminalka«, v kateri nasilni prizori ostanejo skriti, forenzične sledi realne, iskanje storilca pa je še vedno sila napeto. Vprašanje, »kdo je zagrešil zločin«, je na preizkušnji ob kompleksnosti osebnih lastnosti morebitnih storilcev. Posebnost preiskave je tudi, da jo vodi ženska, ki marsikaj vidi drugače kot njeni moški kolegi.

Besedilo bo pritegnilo ljubitelje kriminalnega žanra, pa tudi tiste bralke in bralce, ki se jim zdi, da je v sodobnih kriminalkah preveč groze in nasilja. Namesto tega nas na vsaki strani pričakata iskrih humor in kopica likov, ki jih ni težko popolnoma vzljubiti.

foto osebni arhiv

Maša Jelušič (1982) je doktorirala iz varstva okolja. Najprej se je ukvarjala z bioznanostjo, zdaj pa s kriminalkami. Rada ima bralne klube, viski in svojo mačko. O zapletih in razpletih premišlja na sprehodih po Rožniku. *Profesor je končno mrtev* je njen prvi roman. Sledijo naslednji.

Aljoša Harlamov

Dohtar in Povodni mož

zgodovinsko-kriminalni roman

Napeta politična kriminalka se prične neke poletne noči leta 1835. Vinjen Dohtar zasleduje prikazen ženske, ki ga zvabi naravnost v reko Ljubljanico. Ko se naslednjega jutra pred očmi zgroženih Ljubljančanov zbudi na bregu pred Trnovsko cerkvijo, ugotovi, da si skrivnostne ženske ni izmislil, saj ob njem leži njeno truplo ... Posebni Metternichov odposlanec z Dunaja verjame, da je v ozadju serijskih umorov slovanski terorizem, katerega ideolog je prav politično naivni Dohtar, a mu vseeno ponudi rešitev: teden dni časa, v katerem mora sam izslediti resnične krivce zločina. Tako nesrečnega protagonista preiskava vodi od zavrženih ljubimcev, ki svojo žalost utapljujejo v ljubljanskih beznicah, preko podzemlja prebrisanih tihotapcev na Ljublanici pa vse do skrivnostnih prostozidarskih obredov in številnih nacionalističnih ter političnih zarot, ki se borijo za svoj prostor v desetletju pred pomladjo narodov. Deloma parodija, deloma prenova literarne stvaritve Franceta Prešerna skuša prikazati, da je živa zgodovina oblikovanja slovenske nacionalne zavesti precej bolj kompleksna, zabavna in ne-teleološka, kot se jo navadno prikazuje. Morda pa je vse skupaj le prazen mit.

foto osebni arhiv

Aljoša Harlamov (1983) je literarni zgodovinar, nagrajeni literarni kritik, publicist in zadnja leta zlasti urednik. Leta 2009 je objavil prvenec *Bildungsroman* (Litera), nato pa le še nekaj posameznih kratkih zgodb. Od leta 2017 skupaj s prijateljema vodi podkast O.B.O.D. in se profesionalno posveča žanru.

Agata Tomažič

Ušabti

roman

Ušabti je izraz za drobno figurico, grobni pridelek iz časa starega egiptovskega kraljestva. Eno takšnih ima v svoji bogati zbirki artefaktov dr. Vladimir Baumgarten. Upokojeni srčni kirurg, ki so ga imenovali tudi »jugoslovanski Christiaan Barnard«. V svoji dolgi karieri je rešil življenje marsikateremu samodržcu, zraven pa pridno polnil t. i. fond 47, kamor so se stekale devizne dajatve kot plačilo za posege in je bil last vseh republik nekdanje skupne države. Ko je njenemu nesmrtnemu predsedniku Titu začela biti zadnja ura, mu je dr. Baumgarten z operacijo izbral še ravno toliko časa, da je ta uzavestil prihajajoči konec in poskrbel za dediščino ...

40 let pozneje se začnejo dr. Baumgartnu, ki ima zdaj malce čez 80 let, dogajati čudne stvari: v nepojasnjenih okoliščinah izgine leste, ki jo je uporabljal za dostop do podstrehe v svojem bloku, prav tako mu je nekdo pobil jato golobov, ki jo je tam gojil. Na pomoč pokliče Roberta Obrha, kriminalističnega inšpektorja, ki smo ga spoznali v *Čmrljevem žlebu*. Upokojeni srčni kirurg ga povabi v svoje stanovanje in mu priredi uvodno predavanje, polno cinizma, ki nepričakovano zamaje Obrhov vrednostni sistem. Agata Tomažič ponovno postreže s psihološko kompleksnimi liki, ki nas zapeljejo na misel, da beremo kriminalko, nato pa žanr izkoristi za prikaz moralne dileme »dobrega in zla«.

Čmrljev žleb
2022

Nož v ustih
2020

Tik pod nebom
2017

Česar ne moreš povedati frizerki
2015

Agata Tomažič so bralci najprej spoznali ob njenih novinarskih besedilih, objavljenih v edicijah časopisne hiše Delo. Tam je bila zaposlena od leta 2002, začela je s pisanjem reportaž za redakcijo Panorama, od leta 2010 pa je bila članica uredniške ekipe kulturnega štirinajstdnevnika Pogledi, danes je zaposlena na ZRC SAZU. Prevaja iz angleščine in francoščine, pretežno leposlovje in humanistiko.

Izdala je pet leposlovnih knjig – *Česar ne moreš povedati frizerki* (Goga, 2015), *Zakaj potujete v take dežele?* (CZ, 2016, nagrada krilata želva), roman *Tik pod nebom* (Goga, 2017), zbirko kratkih zgodb *Nož v ustih* (Goga, 2020) ter je soavtorica *Blodnika po Istri* (Društvo za dolgovezenje, 2019). Njen zadnji roman z naslovom *Čmrljev žleb* (2022) je zanimiv žanrski hibrid družinske sage in kriminalke.

Mirt Komel

Črepinja

roman

Črepinja, peti roman Mirta Komela, združuje prvine romana skrivnosti, (postmoderne) detektivke in akademskega romana. Zgodba govori o skupini slovenskih študentov arheologije, ki se v zadnjem letniku študija v spremstvu svojega profesorja in njegovega asistenta napotijo na arheološko prakso v Grčijo. V najbolj vročem poletju njihovega življenja jih usodno potovanje popelje na Peloponez, v staro in samotno hišo, kjer se mesec dni predajajo arheološki praksi na najdišču pri Apolonovem templju v Basi pri Andricini. Tam med izkopaninami najdejo skrivnostno črepinjo. Ki nato čez noč izgine. V romanesknem prepletu grške mitologije kot začetka zahodne civilizacije s sodobnostjo na »koncu časa« se roman bere kot alegorija generacije, ki se opira na antično preteklost, da bi našla smisel v nesmiselni sedanjosti.

Medsočje
2018

Detektiv Dante
2021

Pianistov dotik
2015

Akiles
2023

foto Boštjan Pucelj

Mirt Komel (r. 1980 v Šempetru pri Gorici) pisatelj in filozof, predavatelj in raziskovalec na Univerzi v Ljubljani, avtor številnih znanstvenih monografij (*Poskus nekega dotika*, *Sokratski dotiki*, *Giljotina duha*, *Twin Peaks in postmodernizem*), v slovenskem kulturnem prostoru pa se je uveljavil tudi kot pisatelj z literarnimi deli, ki segajo od dramatike (*Mestne drame*, *Luciferjev padeč*) do potopisov (*Sarajevski dnevnik*, *Kahirske kahesije*). *Pianistov dotik* (2015) je njegov romaneskni prvenec, ki je bil preveden v italijanščino, nemščino in makedonščino. Sledila sta dva izjemno uspešna detektivska romana, *Medsočje* (2018) in *Detektiv Dante* (2021), sedaj tudi že v italijanskem prevodu. *Pianistov dotik* in *Medsočje* sta bila nominirana za nagrado kresnik in se oba uvrstila v finale. Nedavno se je podpisal pod modernistični roman *Akiles* (2023).

Sergej Curanovič je bil rojen leta 1980 v Kranju. Po opravljeni maturi se je vpisal na Pravno fakulteto, kjer je leta 2005 diplomiral. Po tem je večinoma delal v tujini, med drugim kot novinar (dopisnik Dnevnika iz Varšave, pri Financial Times je kot štipendiranec tega časnika opravil trimesečno pripravništvo) in pravnik lingvist pri Sodišču Evropske unije. Zadnja leta se kot samostojni podjetnik ukvarja predvsem s prevajanjem pravnih besedil, zlasti s področja prava Evropske unije. Književno ustvarja že od najstniških let. Doslej je zbral več objav v slovenskih literarnih revijah. Njegov prvenec, zbirka kratkih zgodb *Plavalec*, je prejel nagrado novo mesto za najboljšo kratkoprozno zbirko. Naslovna zgodba te zbirke je bila uvrščena v aktualno antologijo slovenske kratke proze, ki je bila objavljena tudi v nemščini in angleščini. Poročen, oče treh otrok.

Sergej Curanovič

Dete iz gozda

roman

Moški, ki nas kot pripovedovalec vodi skozi roman, prispe v kraj, v katerem naj bi prevzel podedovano družinsko domačijo. V njej najde dnevniške zapiske pradede, policijskega inšpektorja iz začetka prejšnjega stoletja. Pradede je okupiralo izginotje lokalnega profesorja. Tudi ta je zapustil skriti dnevnik, v njem pa zapis o tem, kako je globoko v gozdu v spolni združitvi s starim hrastom spočel naslovno Dete, dekletce, ki je zraslo iz debla - a hkrati ostalo zraščeno z njim. Je to čista fantazija? Je šifriran zapis realnega, a morda spornega dogajanja? Je prilika o nasilju nad drugimi (vrstami, rasami, narodi)? Moralna shrljivka o prisvajanju narave ali groteska o ljubezni do narave? Roman tematizira vprašanja verovanja, interpretacije zgodovinske resnice, dileme in skrivnosti človeške psihologije. Dotakne se problemov migracij, identitetnega (samo)opredeljevanja, stereotipiziranja, aktivizma, ekologije in drugih aktualnih družbenih problemov.

foto: Alicija Curanovič

Ivana Djilas

Skrivanje po WC-jih

roman

Ivana Djilas se po avtobiografskih esejih *A si lahko vsaj enkrat tiho*, vrača k pisanju romana. Tokrat s pripovedjo o dvojno izjemnih otrocih – otrocih s posebnimi potrebami, ki so hkrati izjemno inteligentni – in družbi, ki jih nikakor ne sprejme takšnih, kot so. Ne moreš biti hkrati invalid in »normalen« oz. celo izjemen – ali pomoč potrebuješ ali pa je ne. Tako nekateri otroci »izpadejo iz sistema«, njihovi starši pa so prepuščeni sami sebi. Roman, ki se zgodi v 8 urah med zahtevno nevrološko operacijo otroka, pripoveduje njegova mama, ki se pred grozo medicinske situacije zapre v WC, da bi se skrila pred življenjem, pred nenehno borbo za otroka, ki ga želi usposobiti za samostojno življenje. Pred borbo, ki usodno načinja odnose s širšo družino, prijatelji, v karieri in zaradi katere vse bolj vre tudi med njo in njenim možem. V vrtincu dogajanja je trdno prepričana le v to, da so v nekaterih trenutkih zanikanje, samoironija in humor edino, kar te ohranja pri življenju.

foto Boštjan Pucej

Ivana Djilas je gledališka režiserka, pisateljica in publicistka, ki že več kot dve desetletji s svojim delom bogati slovenski literarni in kulturni prostor. Njena dela odlikujejo izjemna umetniška kakovost, globina razmisleka ter pogum pri obravnavanju kompleksnih in pogosto neprijetnih družbenih tem. Napisala je odmeven roman *Hiša* in svojevrstno zbirko avtobiografskih esejističnih zgodb z naslovom *A si lahko vsaj enkrat tiho*, za katero je prejela Rožančevo nagrado.

A si lahko vsaj enkrat tiho
2022

Miha Mazzini

Tuja življenja

kratke zgodbe

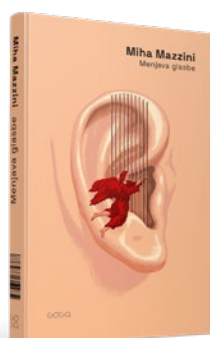
Tuja življenja so zbirka kratkih zgodb, katerih izhodišče je avtorjevo trdno prepričanje, da v življenjih mnogih med nami nastopi prav poseben trenutek, ko se naša pot razcepi na dvoje popolnoma drugačnih usod. Nekateri so v tak trenutek prisiljeni, drugi se za svojo pot odločijo zavestno, a se kasneje vseeno sprašujejo, kaj bi bilo, če bi bilo – kdaj tudi z obžalovanjem. Med takšnimi posamezniki so tisti, ki se na stara leta odločijo spremeniti tok svoje zgodbe, čeprav vedo, da je pravi trenutek za to že davno zamujen. Da ne govorimo o ljudeh, ki se ne upajo vezati in ustaliti, ter ostanejo večni mladeniči, obenem pa jih grize dvom.

Svetovni splet je banaliziral mnogo občutkov in situacij in tako tudi tega – zdaj govorimo o FOMO (*fear of missing out*), občutku, da nekaj zamujamo, da bi bilo lahko ta trenutek nekje drugje, drugače, boljše. V zgodbi *Tisti notranji občutek* se glavna junakinja razcepi na svoje organe, ki potujejo po celem svetu in so deležni potrošniškega obilja, medtem ko ona prede kot mačka nad kaminom. Zbirka se torej giblje od tragičnih usod do satiričnih prikazov sodobnega sveta, avtorjevo oko opazuje družbo in razkrinkava trende, ki bodo prej ali slej odločilno razcepili naša življenja.

foto Boštjan Pucej

Miha Mazzini, pisatelj, avtor 20 leposlovnih knjig, 10 priročnikov, scenarist, režiser in računalniški strokovnjak. Dobitnik številnih mednarodnih nagrad. Avtor scenarijev za dva nagrajena celovečerna filma in režiser štirih kratkih filmov. Končal podiplomski študij scenaristike na The University of Sheffield, Anglija. Doktor znanosti, program Antropologija vsakdanjega življenja, Institutum Studiorum Humanitatis, Ljubljana. Njegova literarna dela so bila prevedena v številne tuje jezike, pri največjih evropskih in ameriških založbah.

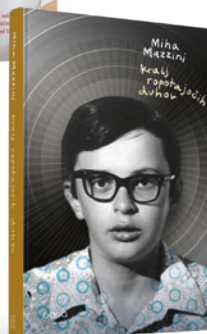
Menjava glasbe
2024

Osebno
2022

Otroštvo
2015

Kralj ropotajočih duhov
2022

MANCA KOŠIR

Manj je
mene,
bolj sem
Jaz

Zbral in dopolnil
Žiga Valetič

GOGA

Manca Košir

Manj je mene, bolj sem Jaz

avtobiografija
urednik in soavtor Žiga Valetič

Obsežno biografsko knjigo o profesorici, novinarki, prostovoljki, igralki, pisateljici, političarki in ljubezničarki Mancici Košir bo iz njenih avtoreflektivnih odlomkov sestavil in povezal Žiga Valetič. Prvoosebna pripoved bo ponudila pregled njenega življenja od zgodnjega otroštva in igralsko-manekenskih korakov, prek študija, novinarskega aktivizma in družinskega življenja, do pionirskih televizijskih oddaj, profesorske kariere in številnih javnih angažmajev: spodbujanja knjižnega branja, ambasadorke radostnega staranja, zelene političarke, epistolarne dopisovalke, mistične pesnice in borke za paliativno oskrbo ter detabuizacijo smrti.

»Skrivnosti. Nočem jih imeti, čeprav jih znam obdržati zase. Želim živeti odprto, transparentno življenje zato, ker mi tako odteka najmanj energije.« (Manca Košir, 62 let)

Žiga Valetič je prevajalec mistične poezije, scenarist več dokumentarnih in enega igranega filma, zbiralec stripovskih romanov, bralec esejev in stvarne literature, glasbeni zanesenjak, avtor knjižne serije za mlade SuperVid, oblikovalec premnogih knjig, navdušeni kolesar, zadnja leta pa vse pogosteje tudi urednik. Manca Košir mu je zaupala skrb za njeno literarno zapuščino.

Mitja Velikonja

Po-mišljaj

eseji

Po-mišljaj je zbirka kratkih tekstov, predgovorov k literarnim in znanstvenim knjigam, spremnih besed k likovnim in dokumentarnim razstavam, strokovnih in literarnih esejev, potopisnih člankov, recenzij gledaliških in glasbenih del in mnogih drugih tovrstnih besedil, ki jih je priznan slovenski humanist in intelektualec Mitja Velikonja, profesor kulturologije na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani, objavljajl doma in v tujini v zadnjih 25 letih. Skupaj gre za ponatis 22 besedil iz katalogov, gledaliških listov, zbornikov in znanstvenih ter literarnih del, ki predstavljajo esejistični, skorajda že literarni pendant njegovemu siceršnjemu znanstvenem ustvarjanju na področju družboslovja in humanistike.

foto osebni arhiv

Dr. Mitja Velikonja je profesor kulturologije in predstojnik raziskovalnega centra na FDV, UL. Raziskuje srednjeevropske in balkanske politične ideologije, sodobno umetnost in subkulture, posebej še grafite, kolektivni spomin in postsocialistične nostalgije. Šestim nagradam doma se pridružujeta dve mednarodni: za knjigo *Eurosis* (Dunaj, 2008) in *Titostalgia* (Odesa, 2024). Semester in več je predaval in raziskoval na univerzah Yale, Columbia, New York University, Jagiellonski v Krakovu, na Reki, v Philadelphiji in v raziskovalnem inštitutu NIAS na Nizozemskem.

Slavko Jerič

Razmisleki o športu

eseji

Šport premalokrat obravnavamo kot pomanjšano sliko družbe, ki vzporedno odslikava prevladujoča razmerja in problematike sveta: od razporeditve kapitala in moči do pomena in vrednosti zdravja, tako fizičnega kot duševnega. Knjiga z delovnim naslovom *Razmisleki o športu* je zbirka esejev, v katerih avtor razmišlja o športu skozi spreminjajoče se zorne kote. V prvi polovici avtor piše o raznih športnih tematikah: na šport najprej pogleda kot gledalec oziroma navijač, nato še kot oče mladega športnika. Kot tekač obravnava rekreativni šport, kot novinar pa obravnava medijsko dimenzijo športa. V drugi polovici pa se prestavi v objektivno izhodišče in se razpiše o nekaterih vsebinskih tematikah vrhunškega športa, kot so pomen in vrednost poraza, zdravje, vrednote, na nedavnem olimpijskem primeru boksarke Iman Helif pa o kategorijah in pojmu enakosti.

foto osebni arhiv

Slavko Jerič (1980) je novinar, matematik in psiholog. Zaposlen je RTV Slovenija, kjer že 25 let piše o športu, njegova prva knjiga *Čista desetka* je tako pregled športnega dogajanja v prejšnjem desetletju, za drugo *Statistika za začetnike* pa je prejel nagrado zlata hruška.

Tina Volarič

Oblike tleskajo

pesniška zbirka

Zbirka pesmi Tine Volarič je zasnovana kot združitev avtoričinih starejših in novejših neobjavljenih pesmi in nekaj pesmi, ki so bile vključene v knjigo umetnice *Sosedje in tovariši / Neighbours and Companions* in v zbirko *Silenzi a piú voci / Večglasne tišine*. Njena poezija je prepredena z vizualnimi vtisi, predvsem pa je prostor stalnih preobrazb v naravi in človeku, kjer se neantropocentrični pesniški jaz umakne pred procesi narave, katerih del je nenazadnje tudi sam. Razmerja med človekom in nečloveško živaljo, okoljem in sočlovekom so pogosto del avtoričinega poetičnega premisleka, meje med njimi pa so zabrisane. Skozi svet vsakdanjika pesmi vabijo v nek nov čas, v katerem se razpirajo nove povezave med še neodkritimi svetovi bivajočega. Pesnica pogosto vpelje spremembo v perspektivi ali vzdržuje napetost med tukaj in tam, mestoma pa svojo govorico prekine z molkom, praznino. V te prazne prostore nevsiljivo povabi bralke in bralce, da jih lahko svobodno dopolnijo s svojo domišljijo.

foto osebni arhiv

Tina Volarič (1980) je nagrajena pesnica in ilustratorica, po izobrazbi magistrica kulturne antropologije. Leta 2013 ji je bila na Festivalu mlade literature Urška podeljena nagrada uršljanka za najbolj perspektivno mlado književnico. Leta 2014 je nagradi sledil izid pesniškega prvenca *Krožnice večglasnih tišin*, ki ga je založil Javni sklad za kulturne dejavnosti. Tina Volarič je mednarodno priznanje prejela tudi za svojo avtorsko slikanico brez besed *Črta* (Miš, 2021). Knjiga je prejela znak zlate hruške za kakovostno slikanico, bila vključena v IBBY-jevo zbirko brezbesednih slikanic na otoku Lampedusa in se leta 2022 uvrstila med finaliste na tekmovanju Hiii Illustration Competition na Kitajskem.

PREVODNO LEPOSLOVJE

Maja Haderlap

Ženske v temi

prevedel Štefan Vevar

roman

Maja Haderlap v romanu *Ženske v temi* pripoveduje o življenju več generacij žensk, o njihovi vpetosti v vsiljene in ponotranjene modele ter o boju za avtonomijo. Zgodba *Žensk v temi* je zgodba o izgubi, tišini in krivdi, a tudi o znova najdenih bližinah. Spremlja protagonistko Miro in njeno ostarelo mamo Ani ter Mirino vrnitev domov v družinsko hišo na južni Koroški, ki prinese spomine na travmatično otroštvo. Tako kot *Angel pozabe* so tudi *Ženske v temi* družinski roman in hkrati zelo relevantno zgodovinsko in politično besedilo o iskanju družbene, kulturne in jezikovne identitete. Avtorica se nas znova dotakne s prefinjeno izpisanimi prizori, ki osvetlijo življenjske prelome. Za roman v nemškem izvirniku je bila nominirana za avstrijsko književno nagrado.

foto osebni arhiv

Maja Haderlap (1961) je doktorirala iz gledaliških ved na Univerzi na Dunaju. Bila je dramaturginja v Mestnem gledališču v Celovcu, predavateljica na Univerzi Alpen-Adria v Celovcu in svobodna pisateljica.

V svet literature je stopila kot pesnica v slovenskem jeziku. Njeni pesniški zbirki iz osemdesetih let prejšnjega stoletja, *Žalik pesmi* in *Bajalice*, napotujeta na mitske korenine in magično izrekanje, a dihata sodobno poetiko. Potem ko jo je slovenska kritika že spoznala in z nagrado Prešernovega sklada tudi potrdila kot pomembno pesnico v narojnem jeziku, je Maja Haderlap izpisala svoje prve nemške verze. A zadnja pesniška zbirka, *langer transit* (slovenski prevod *dolgo prehajanje*, Cankarjeva založba, 2016), objavljena več kot 30 let po *Žalik pesmih*, priča, da dokončne ločitve od maternega jezika ni. Pesnica je morala preiti dolgo pot, premagati predsodke in anateme in predvsem umestiti lastni habitus. Na tej poti je nastal tudi *Engel des Vergessens* (slovenski prevod *Angel pozabe*, Litera, 2012), roman o manjšinski skupnosti na družbenem obrobju, ki je nagovoril bralce v Avstriji, Sloveniji, Evropi in zdaj že tudi drugod z aktualnostjo vprašanj o pripadnosti in identiteti v sodobnih družbah. Za roman je prejela vrsto pomembnih nagrad: nagrado Ingeborg Bachmann, nagrado Bruna Kreiskyja za politično knjigo, književno nagrado rauris, nagrado prix du premier roman étranger v Franciji, nagrado Maxa Frischa in nagrado Christine Lavant.

Aleksandar Hemon

Svet in vse v njem

prevedla Irena Duša Draž

roman

Svet in vse v njem je zgodba prve svetovne vojne, pa tudi zgodba o intimi, (izgubljenem) upanju in ljubezni. Ko nadvojvoda Franc Ferdinand nekega junjskega dne leta 1914 prispe v Sarajevo, je Rafael Pinto zaposlen z drobljenjem zelišč in mletjem tablet za pultom v lekarni, ki jo je podedoval od svojega očeta. To ni ravno življenje, ki ga je pričakoval med svojimi študentskimi dnevi, polnimi poezije, vendar kanček opiatov, poletna pohajanja in prazne fantazije o mimoidočih uspešno blažijo njegov vsakdan. Potem pa se svet raztrešči. Pinto se znajde sredi prve svetovne vojne po atentatu na Franca Ferdinanda. Njegovo življenje se popolnoma spremeni, ko spozna Osipa, ruskega vojaka, s katerim razvijeta globoko ljubezensko vez. Njuna zgodba je srčika romana, medtem ko ju usoda vodi skozi grozote vojne, revolucije in izgnanstva. Njuno popotovanje se razteza od Evrope do Azije. Hemon raziskuje, kako vojna preoblikuje človeške usode, identiteto, ljubezen in spomin, roman pa je prežet z nežnim humorjem in melanholiijo.

Vprašanje Bruna
2019

Tole ni zate
2023

Moji starši
2024

Aleksandar Hemon (rojen 1964 v Sarajevu) je bosansko-ameriški avtor, esejist, kritik, televizijski pisatelj in scenarist. Doštudiral je v Sarajevu, magistriral pa v ZDA na Northwestern University.

Od leta 1992 živi v ZDA. Po treh letih bivanja v ZDA, kjer je na začetku opravljala različna priložnostna dela, je objavil svojo prvo knjigo v angleščini, zbirko kratkih zgodb *Vprašanje Bruna* (2000, pri Založbi Goga je izšel prevod 2019), in požel plaz odličnih kritik, bil dolgo eden najbolj prodajanih avtorjev v ZDA, delo je bilo prevedeno v mnoge tuje jezike. Z drugo knjigo, žanrsko neopredeljenim romanom *Nowhere Man* (2002), je utrdil svojo avtorsko prepoznavnost in velik ugled, svetovno slavo pa mu je prinesel *Projekt Lazar* (2008), ki se je prebil v ožji izbor za kar dve prestižni ameriški literarni nagradi za leto 2008: ameriško državno nagrado za književnost in nagrado Nacionalnega združenja književnih kritikov. Leta 2013 je objavil svoje prvo »stvarno« knjižno delo, avtobiografsko zbirko esejev *Knjiga mojih življenj*, leta 2015 pa roman *The Making of Zombie Wars (Kako so nastale Vojne zombijev)*. Aleksandar Hemon je tudi glasbenik, pod projekt Electronica se podpisuje s »Cielo Hemon«. V slovenščino so prevedena dela: *Projekt Lazar* (Modrijan, 2010), *Knjiga mojih življenj* (Modrijan, 2013), *Vprašanje Bruna* (Goga, 2019), *Tole ni zate* (Goga, 2023) in *Moji starši* (2024). Vsa dela je prevedla Irena Duša Draž.

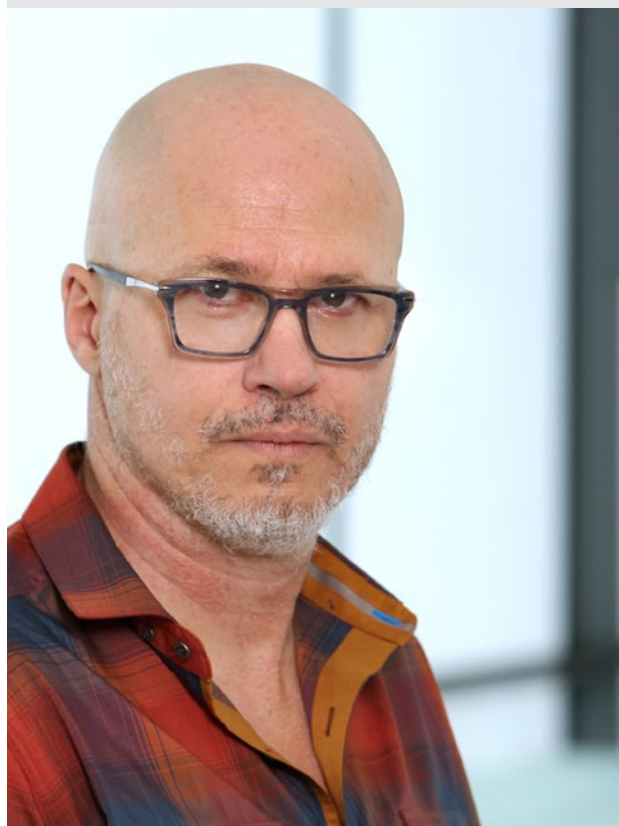

foto © Princeton University

Velibor Čolić

Vojna in dež

prevedla Ana Barič Moder

roman

Vojna in dež je zadnji in hkrati najuspešnejši del Čolićeve avtobiografske trilogije o izgnanstvu (njegova predhodnika *Priročnik za izgnance* in *Knjiga odhodov* sta pri Založbi Goga izšla v letih 2020 in 2023). Gre za boleče aktualen roman, ki je že v prvem letu po izidu prejel kar pet pomembnih nagrad, med njimi Prix Rossel, najuglednejše literarno priznanje frankofonske Belgije.

V uvodu se Čolić posveti svoji najnovejši izseljenski izkušnji: selitvi v Belgijo na začetku pandemije covid-19, ko ga v poznih srednjih letih povsem izčrpa huda avtoimunska bolezen. Takrat se v njegovem telesu prebudijo travmatični spomini na leto 1992, ko je bil kot mladenič vpoklican v hrvaško-bosansko vojsko. V osrednjem delu nato prevladuje ozračje, polno groze; opisi sveta brez pravil in zakonov, kjer vse zaudarja po znoju, urinu, krvi in gnijočem mesu. Sveta, v katerem vojaki za zabavo razstreljujejo krave z ročnimi bombami in starcem kradejo respiratorje, da bi jih prodali na črnem trgu. Brutalno izkušnjo vojne si protagonist med drugim lajša z alkoholom in s poetičnim obujanjem spominov, zlasti na prve ljubezni. A položaj kmalu postane nevzdržen in zdi se, da je mu preostaneta le še samomor ali dezerterstvo. Odločitev za slednje Čolića po mnogih preizkušnjah pripelje v Francijo, na začetek njegove izgnanske poti, s čimer se trilogija tudi zaokroži.

Velibor Čolić (r. 1964 v Odžaku, BiH) je študiral jugoslovansko književnost v Sarajevu, dokler ni leta 1992 zaprosil za status begunca v Franciji. Čeprav je že pred vojno objavljaj v vidnih jugoslovanskih revijah, je pravo pisateljsko slavo dosegel v Franciji in danes velja za enega najvidnejših frankofonskih avtorjev. Od leta 2008 piše in objavlja v francoščini, je avtor sedemnajstih romanov in prejemnik številnih literarnih nagrad. Leta 2020 se je iz Francije preselil v Belgijo. Njegove knjige so prevedene v vse glavne evropske jezike, Francoska akademija mu je leta 2014 podelila nagrado za posebne zasluge na področju francoskega jezika in književnosti. Pri Založbi Goga so v prevodu Ane Barič Moder doslej izšli njegovi romani *Sarajevski omnibus*, *Priročnik za izgnance* in *Knjiga odhodov*.

Priročnik za izgnance
2020

Knjiga odhodov
2023

Sarajevski
omnibus
2017

Jon Fosse

Čolnarna

prevedla Jana Kocjan

roman

Profesionalni bralci in občudovalci se strinjajo, da je v Fossejev svet dobro vstopiti skozi *Čolnarno* (*Naustet*, 1989). V tem relativno kratkem romanu je vse bogastvo njegovega značilnega literarnega univerzuma. Tukaj so družinski, prijateljski in moško-ženski odnosi. 30-letni pripovedovalec brez prave zaposlitve in brez prijateljev in ljubezni živi pri materi. Igranje kitare na vaških veselicah je daleč od sanj, ki jih je imel, ko sta v poznem otroštvu s prijateljem Knutom ustanovila rock band. Toda nekega poletja je naključno srečanje s Knutom in njegovo družino zasekalo v kitaristov prazni tek. Vse, kar po tem usodnem srečanju še lahko počne, je pisanje. Ko piše, izgine ves njegov nemir. »Ne misli, piši« je bil nekoč Fossejev napotek študentom v programih kreativnega pisanja. In tudi ob prejemu Nobelove nagrade je dejal: »V nekem smislu sem vedno vedel, da lahko pisanje rešuje življenja, morda je rešilo celo moje življenje.«

Jon Fosse (1959), norveški dramatik in romanopisec, je leta 2023 dobil Nobelovo nagrado za literaturo »za svoje inovativne drame in prozo, ki daje glas neizrekljivemu«. Njegovi romani so počasen notranji monolog, repetitive z minimalnimi razlikami, ki počasi odstirajo nevidno, neizrečeno, zamolčano in neizrekljivo. »Pogosto rečem, da obstajata dva jezika: besede, ki sem jih napisal, besede, ki jih razumete, in tihi jezik, ki je za njimi,« je Fosse izpostavil v predavanju ob podelitvi še vedno najprestižnejše literarne nagrade. In prav v tem »tihem jeziku«, je dodal, »morda leži pravi pomen«. Švedska akademija je celo zapisala, da »globok občutek neizrekljivega« v Fossejevih igrah in romanih bralce vodi »vedno globlje v izkušnjo božanskega«.

Fossejev opus sestavlja več kot sedemdeset romanov, pesniških zbirki, knjig za otroke, esejev in gledaliških iger, njegova dela so prevedena v več kot petdeset jezikov. V slovenščino sta bila doslej prevedena samo roman *Melanholija I* (Litera, 2011) in drama *Ime* (SNG Nova Gorica, 2021), obe deli je prevedla Jana Kocjan.

Svetlana Aleksijevič

Fantje v cinkastih krstah

prevedel Jani Rebec

roman

Fantje v cinkastih krstah: Sovjetski glasovi iz vojne v Afganistanu nobelovke Svetlane Aleksijevič osvetljuje grozote in posledice sovjetsko-afganistanske vojne (1979–1989). Knjiga temelji na pričevanjih vojakov, medicinskih sester, mater padlih vojakov in drugih, ki so bili neposredno vpleteni v konflikt. Naslov se nanaša na cinkove krste, v katerih so v domovino vračali trupla mrtvih vojakov.

Aleksijevič z značilno novinarsko natančnostjo in empatijo razkriva, kako vojna uničuje ljudi – tako na bojišču kot doma. Njeni intervjuji sestavljajo mozaik glasov, ki pričajo o travmi, izgubi in prevari, saj mnogi mladi vojaki niso razumeli, zakaj so bili poslani v Afganistan. Ob izidu je bila deležna velike pozornosti, vendar tudi kritik in cenzure v tedanji Sovjetski zvezi. Danes je svetovno prepoznana kot klasično delo literarnega novinarstva. Svetlana Aleksijevič je Nobelovo nagrado za literaturo prejela predvsem zaradi te knjige, ki obravnava tudi širše družbene in politične posledice vojne, ki je pustila globoke brazgotine v sovjetski družbi.

Svetlana Aleksandrovna Aleksijevič (1948) je beloruska pisateljica, esejistka in raziskovalna novinarka. Svojo pot je začela kot dopisnica literarne revije, vendar so jo že zgodaj pritegnile pripovedi običajnih ljudi in njihov pogled na prelomne trenutke zgodovine. Skozi leta je oblikovala prepoznaven literarno-dokumentaren žanr za katerega je značilen polifon preplet spominov, izpovedi, pričevanj, komentarja in pripovedi, ki dogodek osvetljujejo z različnih perspektiv. Avtorica svoja dela imenuje »večglasni romani«, v katerih ključno vlogo odigrajo prav prvoosebni pričevalci. V svojih delih se osredotoča na ključne dogodke v zgodovini Sovjetske zveze (druga svetovna vojna, Sovjetsko-afganistanska vojna, razpad Sovjetske zveze, Černobilska nesreča), ki so sooblikovali mit (in propad) sovjetskega človeka. Za svoj opus je leta 2015 prejela prestižno Nobelovo nagrado za književnost. Pri Založbi Goga sta že izšla prevoda *Vojna nima ženskega obraza* in *Zadnje priče*.

Vojna nima ženskega obraza
2020

Zadnje priče
2023

Jurica Pavičić

Mati Dolorosa

prevedla Sonja Polanc

roman

Zgodba romana *Mati Dolorosa* (2022) je postavljena v Split v obdobje po turistični sezoni, ko mesto tone v zimsko spanje. V središču pripovedi so trije liki: mlada hotelska receptorka Ines, njena mati Katja in obetavni policist Zvone. Njihove usode se usodno prepletejo, ko v zapuščeni tovarni blizu mesta najdejo truplo 17-letne Viktorije, hčerke uglednih zdravnikov. Brutalen umor dekleta sproži dogodke, ki za vedno spremenijo življenje glavnih junakov, hkrati pa razkrije globlje plasti družbene neenakosti, medosebnih odnosov in moralne razkrojenosti.

Roman *Mati Dolorosa* je bil odlično sprejet pri kritikih in bralcih, ki so pohvalili Pavičićevo sposobnost subtilnega prikazovanja likov ter njegove družbene in psihološke vpogleda. Knjiga je prejela več nagrad, med drugim prestižno nagrado Ksaver Šandor Gjalski za najboljšo literarno delo leta na Hrvaškem. Prav tako je bila nominirana za mednarodne nagrade in je doživela pozitiven odmev v širši literarni javnosti.

»Moč tega izjemnega trilerja leži v ganljivi človečnosti treh glavnih junakov.«

Le Monde

foto Duje Klaric

Jurica Pavičić, profesor zgodovine in književnosti, je priznan hrvaški avtor kratkih zgodb, srhljivk in kriminalk, prevedenih v številne jezike. Znan pa je tudi kot filmski kritik in eden najvplivnejših komentatorjev družbenih in kulturnih fenomenov, pa tudi kot uspešen avtor scenarijev. Za prevod *Rdeče vode* v francoščino je avtor prejel nagrado LePoints in Grand Prix de la littérature policière za najboljši evropski kriminalni roman. Kritiki njegovo kratko prozo primerjajo z deli Alice Munro in Raymonda Carverja.

Rdeča voda
2024

Roman »Il figlio della lupa« (*Otrok volkulje*) je v sodobnem evropskem prostoru eden redkih primerov teksta, spisanega s strani dveh avtorjev različnih držav in jezikov. Roman je nastal kot sodelovanje med večkratno nagrajenim goriškim pesnikom in urednikom Francescom Tomado (IT), sodelavcem Pordenonelegge, ter novogoriškim ilustratorjem in scenografom Antonom Špacapanom Vončino (SLO), ustanoviteljem festivala Če povem v Čepovanu. V Italiji je knjiga že lep čas razprodana.

Anton Špacapan Vončina in Francesco Tomada

Otrok volkulje

prevedel Gašper Malej

roman

Otrok volkulje pripoveduje o primorskem prostoru v medvojnem času, natančneje o uvedbi italijanščine kot glavnega in edinega uradnega jezika. Učitelji nimajo več domačih obrazov, nadomestijo jih neznanci v fašističnih uniformah, ki v šole hodijo oboroženi. Okupatorji zahtevajo popoln nadzor nad skupnostjo, do te mere, da vaščanom ukažejo odstraniti polkna z oken. Poleg odkritega upora, ki se premakne v goste hoste banjske planote, se začne tudi tihi upor tistih, ki so prisiljeni ostati doma: žensk, starejši in otrok. Prav slednji se odločijo, da se bodo prišlekom uprli na čisto svoj način – s pomočjo domišljije.

Zgodba, ki se v celoti odvija v mali obmejni vasi, spretno pregiba meje med resničnostjo in fikcijo, med legendo in spominom, v razbiranju razlik med vsiljeno in pravo identiteto. Naslovni »volčji otrok« odrašča v surovem okolju, v »predahu« med obema vojnoma, ko je bilo staro že porušeno, novo pa se še ni vraslo. Naslovna volkulja je ironična navezava na »volkuljine otroke«, najmlajše člane fašistične organizacije 20. let prejšnjega stoletja in s tem na protagonista, ki je dovolj mlad, da bi lahko bil njen član; obenem pa gre naslov razumeti tudi dobesedno, saj mali Srečko morda ni čisto tak kot drugi otroci.

Založba GOGA
Glavni trg 6
8000 Novo mesto

www.goga.si
goga@goga.si

tel: + 386 (0)7 393 08 11
+386 (0)7 393 08 02

Knjige Založbe Goga
lahko naročite
na www.goga.si
ali po telefonu 07 393 08 11
ter kupite v Knjigarni Goga
v Novem mestu in v vseh
boljših knjigarnah po Sloveniji.

prodaja, naročila
info@goga.si

knjigarna Goga
knjigarna@goga.si

splošne informacije
goga@goga.si